

det. I den norske Lov gaaer man endog faa pibet, at naar en Mand kan bevise, at hans Forbliven paa Skibet kan være til noget Afbræk pga hans Formue, kan han faae Tilladelse til at gaae, og behøver ikke at affinde sig med at afftaae nogen Deel af sin Hyre; han skal kun skaffe en anden Mand til samme Hyre ombord i det Skib, han forlader, og den Mand, han sætter istedetfor sig, skal være villig til at gaae ind paa de samme Betingelser, som han selv var gaaet ind paa. Naar en Mand kan faae en bedre Hyre som Styrmand, 2den Styrmand, eller Baadsmænd ombord i et andet Skib, saa bør han have Lov til at gaae, og jeg haaber ogsaa, at Thinget vil gaae ind paa en saadan Bestemmelse. — Det ærebe Medlem for Aarhus Amts 2den Valgkreds (Mørk) syntes ikke om, at Skipperne skulde kunne tage Mandskabets Tøi under Forvaring, men heri kan jeg forsikre ham, at han har høilig Uret. Det er ofte meget nødvendigt, at Skipperne kunne gjøre det paa Steder, hvor der er stor Fristelse for Skibsfolk til at gaae bort, og der er heller ikke saa megen Ulempe derved for Skibsfolk, thi dette kan altid søge Negres. Er Skibet ved Land, og der er en Consul eller anden Autoritet der, og Bedkommende skulde blive behandlet paa den Maade, som det ærebe Medlem meente, nemlig at Skipperen traf Skjorten af Kroppen paa ham, saa tænker jeg nok, han kunde faae den tilbage. Der er ikke noget Farligt ved en saadan Bestemmelse; men derimod er der megen Fare for Skipperen, naar han ikke har Magt over sine Folk. Officererne i Coffardistøbe ere, tværtimod hvad der er Tilfældet i Orlogsstøbe, meget priisgirne deres Mandskab, og derfor skal man give alle mulige Hjælpemidler, som paa en human Maade sigte til at forhindre Mandskabet fra at gaae sin Vej. — Hvad der af det ærebe Medlem blev sagt om Consulerne, er jeg enig i. Jeg troer, at der kun er meget faa af de Consuler, vi have i Udlandet, som kjende vore Skikke og Love samt hele Livet hos os, af hvilken Aarsag de, naar de skulle affige en eller anden Dom, ville dømmen efter det Lands Love, de ere bekjendte med, hvilket kan give Anledning til Rivninger paa Grund af, at disse Love ikke passe til vore Forhold. Jeg troer imidlertid,

at man maa hjælpe sig med disse Mænd, som man kan, da man jo ikke har andre at tye til, og de ville ogsaa ganske fortrinlig kunne gjøre Nytte som et Slags Forligsmægler mellem Skipper og Mandskab. Naar en Skipper er misforvøiet med en Mand, kan han bringe ham for en saadan Consul, der i Reglen er en handelskynndig Mand; kunne Parterne da ikke blive enige om den Sag, i hvilken de ere mødte for ham, kunne de forenes om at skilles ad. Begge Parter have saa et autoriseret Vidne, som skriftlig kan fremsætte Sagen; den staaer saa aaben, indtil de komme hjem, hvor de da kunne søge Negres ved en endelig Dom. At Consulerne skulde have Magt til at affige en egentlig Dom, vilde vistnok være uheldigt, medmindre begge Parter ville finde sig deri, forbeholdende sig saa bagefter yderligere at søge deres Ret. Jeg troer imidlertid, at der er en anden Maade, hvorpaa Sagen vil kunne løses en heel Deel heldigere, og det er den, at denne Lov — naar den blev vedtaget for de to Affnits Bedkommende, som jeg anseer for heldige, eller hvis der blev givet en fuldstændig Søløve — blev oversat f. Ex. i det engelske, franske, hollandske og svenske Sprog, ligesom Tilfældet har været med en af vore tidligere Love, nemlig Strandsingsforordningen, thi saa kunde vore Skibsfolk søge Hjælp hos fremmede Orlogsmænd. Der har jo været Congres om Saameget, og jeg mener derfor, at der ogsaa fra vort Udenrigsministeriums Side kunde blive skaffet en Overenskomst tilveie om, hvorledes Gjensidighed kunde søes fra Krigsstøbes Side som et Slags Hjælp eller et Slags Domstol, hvor man paakjendte og afhjælp saadanne Sager, som Skipperne følte Trang til at faae afgjorte paa Grund af, at de ikke havde deres Hjem i Nærheden. I den engelske Søløvgivning er det tydelig udtalt, at slige Sager uden Videre kunne refereres til forskjellige Myndigheder, som Englænderne jo have i Mængde overalt; de have deres Consuler, som ere Indfødte og Landsmænd, og de have deres Orlogsmænd paa alle Stationer. Hos disse to Myndigheder findes der nærmere Bestemmelser for, hvorledes der skal handles, for at slige Sager kunne blive paakjendte. Vi have desto værre ikke Orlogsmænd paa mange Steder, og det